

σι της, δάκρυα ανάβρυσαν απ' τὰ μάτια της. 'Ο Ζώρζ έσπευσε τότε νὰ τῆς ἀπαντήσει ζωηρά:

— Τί σημασία ἔχουν ὅλ' αὐτά, 'Ιθὸν, ἀφοῦ σὰς ἀγαπῶ, ἀφοῦ σὰς λατρεύω καὶ ἀφοῦ, ἂν μ' ἀγυπᾶτε καὶ σεῖς, λίγο, αἰσθάνομαι ὅτι μπορῶ νὰ σὰς ξαναδώσω τὴν εὐθυμία σας, τὰ νειάτα σας, τὴν ὠμορφιά σας...

— Εἶνε ἀδύνατον, κύριε Ζώρζ, ἀποκρίθηκε ἐκείνη μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούστηκε. Καὶ διακοπτομένη ἀπὸ λυγμούς, ἐπρόσθεσε:

— Μ' ὄλο τὸ πολὺ νεανικό ὕφος μου, ὅταν μὲ γνωρίσατε ἤμουνα εἴκοσι δύο χρονῶν καὶ δὲν εἶχα οὔτε μιὰ δεκάρα προίκα. 'Ο πατέρας μου — μητέρα δὲν εἶχα — νοιώθοντας ὅτι ἐπιπλάζε τὸ τέλος του, ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ παντρέψη, γιὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ μόνη στὸν κόσμο. Καὶ ἀκριβῶς τότε, ἕνας ἐξ ἀδελφῶν μου, δικαστικός κλητήρας, μὲ ζήτησε. 'Εγὼ δὲν τὸν ἤθελα, μὰ γιὰ νὰ πεθάνῃ ἡσυχος ὁ πατέρας μου, ἔκανα τὸ θέλημά του...

'Ο Ζώρζ μὲ καρδιὰ ραγισμένη ἀπὸ πόνου χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τῆς κἀνῆ άλλες ἐρωτήσεις ἀπὸ τὸν φόβο του, μήπως μάθῃ ἀκόμα πιὸ χειρότερα πράγματα.

Καὶ ἡ 'Ιθὸν μουρμούριζε τώρα σὰν νὰ ὠνειρευότανε:

— 'Α! τί κρίμα, κύριε... Τί κρίμα πού δὲν μὲ ζητήσατε τότε!... Καὶ τώρα πού ὅλ' αὐτὰ ἔχουν γίνει παρελθόν... Μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ: μ' ἀρέσατε ὅσο κανένας άλλος... Μ' ἀρέσατε τρομερά... 'Η μικρὴ περιουσία σας θὰ ἦταν γιὰ μένα πλοῦτος ἀνέλπιστος... Κι' ἂν ξέρατε πόσο ὑπάκουη, πόσο τρυφερή... πόσο εὐγνώμων θὰ σὰς ἤμουν!... Μὰ τί νὰ κάνω ; Δὲν μπορούσα ἐγὼ ἢ καυμένη νὰ μιλήσω πρώτη... Καὶ σεῖς δὲν ἐτολμήσατε τότε... Τί κρίμα!...

Ροδισμένα καθὼς ἦτανε τὰ μάγουλά της ἀπὸ τὴ συγκίνησι, καὶ ὀλόκληρο τὸ πρόσωπό της δροσιμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα, σὰν λουλοῦδι πού ξαναγεννιέται μὲ λίγες στάλες θροχῆς, ἡ 'Ιθὸν εἶχε ξαφνικά ξαναθρῆ ὅλη τὴν παλιά της ὠμορφιά...

Καὶ ὁ Ζώρζ ἦταν ἕτοιμος, συνεπαρμένος ἀπ' τὸν ἔρωτά του νὰ τῆς πῆ χίλια τρυφερά καὶ χαϊδευτικά λόγια, ὅταν ἕνα κλειδί ἐτριξε ξαφνικά στὴν κλειδαριά, ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ φάνηκε ἕνας ἄντρας κοντόχοντρος μὲ καπέλλο στραβοφορεμένο, μὲ τὴν πίππα χωμένη ἀνάμεσα στὰ χεῖλη του, τὰ ὑγρά ἀκόμα ἀπ' τὸ πιστό, πού τὸ βῆμα του ἦταν ἀσταθές καὶ τὰ μάτια του μισόκλειναν.

'Η 'Ιθὸν ἔκανε νὰ τὸν συστήσῃ στὸν Ζώρζ. Μὰ ὁ ἄντρας της τὴν διέκοψε ἀπότομα καὶ φώναξε μ' ἕνα σαρκαστικό καὶ ἀπειλητικό τόνο:

— 'Ο κύριος εἶνε κανένας πελάτης ; "Ερχεται γιὰ καμμιὰ ἔξωσι, γιὰ καμμιὰ διαμαρτύρησι γραμματίου; "Οχι! "Ε! τότε θράστα!... Καληνύχτα... Λυπάμαι πού διακόπτω τὸ ντουέτο σας... μὰ εἶνε ὦρα νὰ φᾶμε!...

'Ο Ζώρζ στεκότανε ὄρθιος, χλωμὸς σὰν τὴν 'Ιθὸν.

Καταβάλλοντας μιὰ τρομερὴ προσπάθεια, ἐκείνη τοῦ ψιθύρισε:

— Φύγετε... φύγετε, κύριε... καὶ μὴν ξανάρθετε πειά... 'Αντίο!..

'Ο Ζώρζ δὲν θρῆκε καμμιὰ λέξι γιὰ νὰ τῆς ἀπαντήσει. Μὰ τὴν ὦρα πού ἦταν ἕτοιμη νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα, πού δὲν θὰ τὴν ξανάνοιγε γιὰ τὸν Ζώρζ ποτὲ πειά, ζῶντας σὲ μιὰ στιγμή ξανά τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς της, μὲ μιὰ ἀπέρμητη πικρία, ἀναστέναξε:

— Ὡς τόσο, ἂν ἐτολμούσατε νὰ μὲ ζητήσετε, τότε δὲν θὰ ματαινότανε τόσο γρήγορα ἡ μικρούλα 'Ιθὸν!... Περιμένατε; Γιατί; Μήπως ἡ ζωὴ περιμένει, κύριε Ζώρζ;... "Επρεπε τότε νὰ τολμήσατε !...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΟΛΕΥ'

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

Ο ΜΠΑΤΣΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΙ

Στὴ Βρετάνη τῆς Γαλλίας ἐπικρατεῖ τὸ ἐξῆς περιεργὸ ἔθιμο:

"Όταν τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων εὐλογηθῇ ἀπὸ τὸν ἱερέα, ὁ γαμπρὸς γυρίζει πρὸς τὴν νύφη καὶ τῆς δίνει ἕνα μπάτσο λέγοντας:

— Νὰ τί θὰ γίνεται, ὅταν θὰ μὲ στενοχωρῆς.

Κ' ἔπειτα φιλώντας τὴν προσθέτει:

— Καὶ νὰ τί θὰ γίνεται, ὅταν θὰ μ' εὐχαριστῆς.

Κάποτε ὅμως πού ἕνας Βρετόνος παντρεύτηκε μιὰ Γερμανίδα χωρική καὶ τῆς ἔδωσε τὸν καθιερωμένο μπάτσο, ἐκείνη, μὴ ξέροντας τὸ ἔθιμο τοῦ τόπου, τοῦ τὸν ἀνταπέδωσε, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ φιλί...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, ἕνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρωμάντζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπὴν.

Εἴμεθα θέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῆσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψὰς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

'Εκυκλοφόρησε τὸ νέον μας βιβλίον, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πῶλ Φεθάλ-πατρὸς «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

"Όσοι δὲν ἐπρυλάβατε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ δραχ. 8 καὶ χωρὶς δελτία.

'Απὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καὶ μὲ δραχμάς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμάς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ

ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας)

(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.